

על המפגש של אילנה נולמן, מנהלת המינהל, עם המורה הוותיקה שלה

לאחר 50 שנה, אילנה נולמן הפתיעה את מורתה בת ה-90, מאיה צרפתי, הגיעה לביתה והעניקה לה תעודת הוקרה.

ההתרגשות היתה כפולה כשעם אילנה הגיע בעלה, איציק, שאותו הכירה כשלמדו יחד אצל מאיה וברבות הימים נישאו.

(@ ישראל היום, 8.12.20, הכתבה המלאה בתגובה הראשונה)

אילנה, כיום מנהלת את המינהל לחינוך התיישבותי, פנימייתי ועליית הנוער במשרד החינוך, שהיתה בעצמה מורה להיסטוריה ואזרחות, מספרת:

ביום הראשון של כיתה ו', בבית הספר היסודי בקריית מנחם בירושלים, נכנסה לכיתה אישה גבוהה וחה.

בהילוכה הזקוף ובמבט עיניה, היה משהו מרגיע ושקט, מספרת אילנה נולמן.

היא הציגה את עצמה ואז שאלה את תלמידי הכיתה שאלה. איני זוכרת את השאלה, אך תנועת היד שעשתה,

כשנתנה רשות דיבור לאחד התלמידים שבקש להשיב, חקוקה עמוק בדיכרוני. הייתה זו תנועת יד רחבה, מזמנת ומכבדת שנפתחה והופנתה אל עבר התלמיד, כשהיא מלווה במילה 'בבקשה'.

הייתה זו מחווה יפיפייה ועדינה של כבוד והערכה. חזרתי נפעמת לביתי וסיפרתי לאימי שמלאכית הגיעה ללמד את כיתתנו. הייתי מאושרת.

השיעורים שמאיה העבירה תמיד היו מעניינים ומגוונים, מעוררי סקרנות ודמיון והם לוו בדרישות וציפיות גבוהות מאיתנו, התלמידים.

היא לא ויתרה לנו ולא ויתרה עלינו.

היום, במבט לאחור אני מאמינה, שבשנים ההן כנראה נשתל אצלי הרצון להיות מחנכת.

ללוות את תלמידיי באותה אמונה ואהבה לה זכינו ממאיה.

